

נידה יד. (המשנה) עד טו. (המשנה)

ביאורי מושגים
חטאת - קרבן המובא על אדם ששגג בעבירה כזו שאם היה מזיד בה היה חייב כרת.
אשם תלוי - קרבן הבא במקרה שבו יש ספק האם עבר עבירה שחייבים עליה חטאת.
 האמוראים נחלקו האם בכל מקרה של ספק חייבים קרבן אשם תלוי או שרק במקרה של 'חתיכה משתי חתיכות'.
'חתיכה משתי חתיכות' - מקרה בו ישנם שני חפצים, האחד אסור והשני מותר. האדם עשה פעולה באחד החפצים ואינו יודע באיזה חפץ.
למשל: היו לפניו שתי נשים, אחת נידה והשניה טהורה, ובא על אחת מהן ואינו יודע על מי.

משנה

דרך בנות ישראל לבדוק לפני התשמיש (והצנועות משתמשות בבד בדיקה שונה) וכן לבדוק אחרי התשמיש בשני עדים - אחד לו ואחד לה,

1. **נמצא על שלו או על שלה מיד** - חייבים קרבן,
2. **נמצא על שלה אבל לא מיד** - בעלה טמא טומאת בועל נידה מספק אבל פטורים מן הקרבן,
3. **נמצא עוד יותר מאוחר** - מטמאת טהרות 24 שעות האחרונות, ולא מטמאת את בעלה, ר"ע: מטמאת את בעלה.
4. **נמצא כתם** - חכמים מודים לר"ע שמטמאת את בעלה.

מדוע בבדיקת הבעל לא חוששים לכינה שהתמעה: 1. לאותו מקום לא מגיעות כינים. 2. אותו מקום צר מדי בכדי שיכנסו בו כינים.

נפ"מ: אם נמצאה כינה מעוכה על העד של הבעל וסמוך לו דם: לפי הטעם הראשון טמא, לפי הטעם השני מניחים שהאבר הכניס את הכינה ומעך אותה, ולכן הדם טהור.

הסיבה שהם פטורים מקרבן אשם תלוי (הבא על ספק) הוא משום שהתנא סובר שצריך 'חתיכה משתי חתיכות'

בדקה בעד שאינו בדוק ומצאה עליו דם:
 ר' יוסי: מטהר לגמרי.
 ר' חייא: מטמא משום כתם.
 רבי: מטמא משום נידה (בתנאי שיש שיעור של גריס+).

בדקה, ואחרי זה ניקתה את ירכה בעד הבדיקה ורק אז הסתכלה עליו ומצאה דם:
 רב בצעירותו: ספק.
 רב בזקנותו, שמואל: טמאה ודאי (וכך פוסקים).

מח' רבי ור' יוסי תלויה במח' ר' מאיר ור' יוסי.

הברייתא:

אישה שהטילה מי רגלים וראתה דם:
 ר' מאיר: בישיבה - טהורה,
 בעמידה - טמאה, (כיוון שנדחקה מניחים שהדם הגיע מאותו מקום)
 ר' יוסי: בין כך ובין כך טהורה.

ר"מ: 'חזקת דמים שהם באים מהמקור' ולכן אנו קובעים בתורת ודאי שהדם בא מהמקור.
 ר"י: לא אומרים חזקת דמים באים מהמקור. כיוון שכך אנו משאירים את חזקת הטהרה של האישה על כנה.
 מח' זו תקפה גם בעד לא בדוק.

